

Svar på en väns skrupler om bibeln

Bihang till artikeln om tvivlen på allt heligt

Du säger alldeles rätt; att hela saken vilar på denna omständighet: Om profetiorna verkligen stått i gamla testamentet, förrän de händelser timade, som de förkunna — att om du blott vore viss på, att profetiorna icke blivit inflickade i gamla testamentets skrifter efter Kristi födelse, utan stått där långt förut, så vill du icke mer veta om bibelns gudomliga ursprung; ty ingen, utom Gud själv, kan förut förkunna det tillkommande (Jes. 41:22-24). Ja, det är sant; detta är huvudfrågan. Många forskare hava funnit det; men Gud vare evigt pris och ära, hon är lätt besvarad.

Märk därför: Om det vore möjligt, att profetiorna blivit inflickade i gamla testamentets böcker efter Kristi födelse, så skulle, efter apostlarna anföra dessa profetior på mer än 200 ställen i sina skrifter, judarnas alla gamla äkta biblar blivit av apostlarna förstörda och nya, förfalskade biblar blivit i de gamlas ställe insmugglade i judarnas hus och händer, utan att dessa märkt det! Men judarna läste sin heliga bibel uti synagogorna, där de dagligen samt särskilt varje sabbat höllo gudstjänst, och dessa synagogor voro blott i Jerusalem minst 200, och uti Judeen och Egypten, Jerusalem och Alexandria funnos tillsammans 500 synagogor, som alla hade sin bibel. Märk nu, om profetiorna kunde vara inflickade, så måste judarnas i 500 synagogor förvarade och dagligen lästa Moseböcker, Davids Psalmer och Profeterna blivit alldeles förstörda och nya Moseböcker, Psalmer och Profeter blivit skrivna och i alla dessa synagogor inpraktiserade, utan att exemplaren syntes nya och de nya ställena märktes vid den dagliga gudstjänsten och läsningen på sabbaten — allt den grövsta orimlighet, helst då vi veta det stränga nit och den skarpa fiendskap, som rådde hos judarna emot Kristi arma hop (se historien).

Judarna lära visst icke tillåtit de kristna (om *dessa* velat sådant), att så rusta i deras synagogor och förändra deras biblar. Därför äro profetiorna icke inflickade i gamla testamentets böcker. Nu äro både judiska och kristna sakkännare och lärda därom ense, att Malaki, den siste av profeterna, vilken de därför kalla »gamla testamentets sigill», predikade och profeterade omkring 436 år före Kristi födelse (se Tollesons Handb. i bibl. Litter. 1 Del. sid. 63); därför äro profetiorna skrivna minst 400 år före Kristi födelse.

»Var var du, då *jag* grundade jorden? — då morgonstjärnorna lovade mig, och alla Guds barn fröjdade sig? — Kan du binda sjustjärnans knippe eller upplösa Orions band? — Är du bekant med himmelens lagar? — Vem har vållat och gjort det? Han, som har uppkallat släkterna från begynnelsen. — Jag är den jag är; så skall man nämna mig. Jag är Herren, som har skapat allt detta» (Job 38:4-33; Jes. 41:4; 2 Mos, 3:13,-14; Jes. 44:24).

När nu gamla testamentet är fullt av beskrivande profetior om en man, som i tidens fullbordan skulle komma — Kvinnans säd, Ormaförtramparen, Abrahams välsignelse, Davids ättling, Förlossaren, Herren i Israel, Sions Konung, den store Profeten, Herrens Telning, alla hedningars tröst, Försten och Läraren i folken, Hedningarnas ljus, Herrens arm, Herrens smorde, Guds frälsning av Sion, Rättfärdighetens predikare i den stora församlingen, Sions gyllene Ros m. m. såsom han kallas — och denne är beskriven till de minsta omständigheter, icke blott hans födelsestad och tiden för hans födelse, utan till och med att han skulle förrådas för »trettio silverpenningar», och att dessa skulle givas åt en »krukmakare» (Sak. 11:12-13), att man skulle byta hans kläder och kasta lott om hans klädnad (Ps. 22:19), att hans händer och fötter skulle genomborras (v. 17), att man skulle giva honom ättika och galla att dricka (Ps. 69:22) m.m.

För att icke tala om allt, som står om hans stora huvudärende: att han gav sitt liv till skuldoffer, att Herren kastade allas våra synder uppå honom och att genom hans sår blevo vi helade (Jes. 53) — och man betänker, att sådant var förutsagt ifrån tidens begynnelse och senast 400 år före dess fullbordan —

så måste man väl i glad häpnad utropa: »Jublen, I himlar, ty Herren har gjort det; I jordens djup, bristen ut i jubelsång» m. m., ty Jesaja säger: »Andrage de och förkunne för oss vad som skall hända! Vad I på förhand haven sagt, förkunnen det, att vi må giva akt och förnimma. Förkunnen vad som framdeles skall ske, att vi må förnimma, att I ären gudar» (Jes. 41:22-24).

Vidare säger du, att även den omständigheten oroat dig, att uti de gamla tidernas handskrivna biblar en hop varierande läsarter finnas, och du har med bekymmer tänkt: »Vad hjälper mig, att den första urtexten för 1800 år och ännu längre tillbaka var av Gud ingiven, om de närvarande exemplaren av bibeln icke bibehållits i sin renhet?»

Till svar härpå vill jag blott anföra, vad jag just över denna fråga nyligen läste i den grundlärd och skarpsinnige F. V. Krummachers (i Tyskland) »Palmbblätter» för dec. 1846. Sedan han, sid. 448, framställt frågan: »Vad hjälper mig, att bibelns urtext var av Gud ingiven, om avskrifterna äro felaktiga och sins emellan olika?» säger han bland annat: »Detta inkast är nu av alla, som prövat det, erkänt för idel bländverk. Själva rationalisterna hava tillstått dess betydelselöshet. Herren har underbarligen vakat över sitt verk; grundliga undersökningar hava ådagalagt det. Hans försyn, som beställde först judarna och sedan de kristna till vårdare och bevarare, har dragit försorg om, att vad han själv talat skulle rent och oförfalskat komma oss tillhanda.

Sedan omkring 100 år tillbaka hava från de lärda sida herkuliska arbeten varit företagna, för att dels genom en i de minsta punkter inträngande prövning av de manuskript, som i åtskilliga Europas bibliotek finnas förvarade, dels genom de äldsta översättningarnas granskande, dels ock genom undersökning av de otaliga bibelcitater, som i alla kyrkofädernas skrifter finnas, sammanställa alla läsarter eller varianter. Detta oerhörda arbete har lämnat ett resultat, som sannerligen är beundransvärt genom dess betydelselöshet.

Vad gamla testamentet beträffar, nämna vi bland andra I. H. Michaelis trettioåriga arbete, den berömde Kennecotts mångåriga oavbrutna studier över sina 580 hebreiska manuskript, och professor Rosis samling av 680 manuskript. Beträffande åter nya testamentet, erinna vi om forskningsarbetena av dr Mill, Bengel, Wettstein och Griesbach (över sina 335 manuskript allenast över evangelierna) såsom ock om de nyare forskningarna av Mathei, Lawrence och Hug, och i synnerhet om de av Scholz (med sina 674 manuskript av evangelierna, sina 271 av Apostlagärningarna, sina 256 av Pauli epistlar och sina 93 av Uppenbarelseboken).

Alla dessa oerhörda arbeten hava på ett så övertygande och överraskande sätt ådagalagt, huru *ren* vi erhållit den så många tusende gånger avskrivna texten, att religionsfiendernas förhoppningar härigenom blivit alldeles nedslagna, och att de, såsom Michaelis anmärkt, sedan dess hava upphört att vänta något av den kritiska forskningen; ty de resultat, som de med stor tillförsikt hade hoppats av detta arbete, hava helt och hållit slagit fel för dem.

Även den lärde rationalisten Eichhom erkänner själv, att de åtskilliga läsarterna, som funnos uti alla de av Kennecott samlade hebreiska manuskripten, knappt skänkte så mycket intresse, att de ens i *någon* måtto (»einigermassen») lönade den därpå använda mödan. Men just dessa felslagna arbeten av de rationalistiska kritici hava för kyrkan varit ett kostbart fynd. Kyrkan väntade detta resultat, men hon har desto mer fröjdats sig däråt, som hon har sina motståndares ansträngningar att tacka för desamma.» Så långt Krummacher.

Längre ned nämner han, vad ock andra lärda verk meddela, om resultatet av alla dessa forskningar, nämligen att av alla de skrivfel och olikheter, som i de många hundrade avskrifterna av den vidlyftiga boken, bibeln, kunnat finnas, blott några få äro sådana, att de förändra meningen, men icke ett enda, som förändrar någon lärosats!

Se, läran — varuti egentligen Guds ord består — över den har Herren vakat. Den »tänktes ovan skyn», den gavs oss från himmelen och har därför varken av någon mänsklig ofullkomlighet eller av någon fientlig makt på jorden fått förändras i den heliga boken. »Detta har Herren Sebaots nitälskan gjort!»

Så få vi då ännu höra Gud själv tala och änglar och profeter och ende Sonen från Faderns sköte! Ty »sedan Gud fordom många gånger och på många sätt talat till fäderna genom profeterna, har han i dessa yttersta dagar talat till oss genom sin Son.»

Tänk, vi få ännu höra Gud själv, samt änglar och profeter, men i synnerhet Guds Son, uti bibeln! (Ebr. 1:1). — »Loven Herren, alla hans härskaror, I hans tjänare, som uträdden hans vilja! Loven Herren, alla hans verk, varhelst hans herradöme är; min själ, lova Herren, evinnerligen. Amen.»

- C-O Rosenius 1848

(sjunde årg)

© **Pietisten 2018**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

www.pietisten.com